

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 96.

Elleve Session.

32te Møde.

Tredagen den 27de Januar Kl. 1.

(Fortsat.)

Fischer: Der er begjært en midlertidig Pønning for 2 Assesjører til i Overretten, og det er godtgjort af Motiverne, at Sagernes Antal er steget saa overordentligt, at det vistnok maa indrømmes, at de ikke lettelig kunne besørjes af det Antal Assesjører, der vare tilstede i 1850, hvis Antallet paa den Tid nogenlunde har staaet i et passende Forhold til de Sager, som forekom. Det kan altsaa ikke nægtes, at der er et Misforhold tilstede mellem Assesjørerens og Sagernes Antal, saaledes som de nu ere tiltagne, men Spørgsmaalet er, om der ikke kunde tænkes paa andre Midler til at bøde paa Misforholdet, end netop det Mittel, man har foreslaaet; thi at Sagernes Antal er steget saa stærkt, vidner om, at Folks Lyst til Proces er tiltagen meget stærkt, og Alle ere vistnok enige om, at dette ikke er meget ønskeligt. Man har ikke efter Omstændighederne tænkt paa noget andet Mittel end at foreslaae 2 Assesjører ekstraordinært ansatte; altsaa har man taget sin Tilflugt til det Samme, som Peder Paars i knappe Omstændigheder tog sin Tilflugt til, idet han sagde, jeg vilde ønske, at der var to Assesjører mere. Imidlertid kunde det være et Spørgsmaal, om man ikke paa andre Maader kunde afværge Misforholdet; jeg vilde saaledes tillade mig at henpege paa, at der utvivlsomt spildes lang Tid ved samtlige Retter derved, at man uden nogle Under-

søge giver Henstand i Sagerne; dette er det ene Punkt. Det andet Punkt, hvorpaa jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden, er, om det ikke kunde være gjørligt at lade et færre Antal Assesjører votere i mindre vigtige Sager. Nu votere fem Assesjører i hver Sag, om den end kun er af ringe Betydning; jeg antager, det vilde være gjørligt i mindre vigtige Sager kun at lade 3 Assesjører votere, derved vilde være ikke Lidet vundet. Men hvad jeg fornemmelig maa lægge Eftertvyl paa, det er den Maade, hvorpaa Domstolene idømme den tabende Part Processens Omkostninger. Naar nemlig en Mand taber sin Proces og bliver idømt Processomkostningerne, og man vil undersøge, hvilket Forhold der er tilstede mellem den Sum, som ved Dommen paalægges ham at udrede til Modparten, og dennes virkelige Udgift, saa vil man finde, at det kun er nogle faa Procent af den virkelige Udgift til Processen, som idømmes ham i Erstatning derfor. Det kan ikke være muligt Andet, end at Lysten til at procedere vækkes hos Mange ved denne Omstændighed; thi den, der vil chikanere Andre, kan være forvisset om, at om han end selv kommer til at tabe Sagen, og saaledes maa betale de Udgifter, han selv har havt, og Lidt til Modparten, saa vil han dog altid have paaført denne et meget stort Tab. Jeg skal henstille, om der ikke lader sig Noget gjøre i denne Retning for at bringe et heldigere Forhold tilstede imellem det Beløb, Domstolene tilkjende som Processomkostninger, og det virkelige Beløb af disse; thi derved vilde Manges Lyst til at procedere upaatvivlelig stærkt svækkes.